

РЕШЕНИЕ

№ 2141

гр. София, 14.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 11-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на девети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Д.Д.

при участието на секретаря ЛЮБА СТ. СТАТЕЛОВА
като разгледа докладваното от Д.Д. Административно наказателно дело № 20221110204529 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59-63 ЗАНН

Образувано е по жалба на Г. В. Г. против Наказателно постановление № 21-4332-026642/22.12.2021 г., издадено от началник на сектор при „Пътна полиция” - СДВР, с което, на основание чл. 638, ал. 1, т. 1 вр. чл. 461, т. 1 КЗ, на жалбоподателя била наложена глоба, в размер на 250 лева за нарушение на чл. 483, ал. 1, т. 1 КЗ.

НП е обжалвано от санкционираното лице, в срока по чл. 59, ал. 2 ЗАНН. В жалбата си оспорва наказателното постановление, като навежда доводи за субективна несъставомерност и за процесуално нарушение (нечетлив АУАН). Моли за отмяна на процесното наказателно постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява. Поддържа жалбата, по изложените в нея съображения. Допълва с доводи за непрецизно описание.

Административнонаказващият орган, редовно призован, не изпраща представител.

Съдът, като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, намира за установено от фактическа страна следното:

На 14.12.2021 г., около 15:15 ч. жалбоподателят Г. управлявал лек автомобил *** в гр. София, по бул. „Акад. Ив. Ев. Гешов” с посока на движение от бул. „Цар Борис III” към бул. „К. Величков“. При бензиностанция OMV бил спрян за проверка от екип на ОПП-СДВР. В хода на същата било установено, че не притежава валидно сключена и действаща към момента застраховка „гражданска отговорност на автомобилистите“, за което му бил съставен АУАН.

Гореописаната фактическа обстановка се установява след анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства за тяхното установяване: показанията на свидетелите Радостин С. и П.Д.; АУАН; НП; извадка от Гаранционен фонд; справка за нарушения;

заповед за компетентност.

Доказателствената съвкупност е вътрешно непротиворечива и еднопосочна, по отношение на описаната фактическа обстановка, поради което и по аргумент от разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК, подробен анализ на доказателствата не е наложителен.

Въз основа на гореустановената фактическа обстановка настоящият състав прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата

Същата е процесуално допустима, доколкото е подадена от надлежно легитимирана страна – наказаното физическо лице, в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, както и срещу подлежащо на обжалване НП. С оглед на това жалбата е породила присъщия ѝ суспензивен (спира изпълнението на НП) и деволутивен (сезиращ съда) ефект.

По приложението на процесуалния закон

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е винаги инстанция по същество – чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Това означава, че съдът следва да провери законосъобразността на постановлението, т. е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – аргумент от чл. 314, ал. 1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие, съдът служебно (чл. 13, чл. 107, ал. 2 и чл. 313-314 НПК вр. чл. 84 от ЗАНН) констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи (чл. 320, ал. 1 КЗ вр. чл. 189, ал. 12 ЗДП и предвид приложената по делото заповед); в предвидената от закона писмена форма и съдържание – чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, както и при спазване на предвидения за това процесуален ред.

Налице е и редовна процедура по връчването на АУАН на жалбоподателя. НП също е връчено надлежно на санкционираното лице, но и по правило това обстоятелство има отношение единствено към началото на преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, но не и към законосъобразността на неговото издаване, което хронологически предхожда връчването му.

Не са налице твърдените от жалбоподателя съществени процесуални нарушения. Действително, с оглед преценката за степента на обществена опасност на случая, уместно би било посочването – кога е изтекъл периодът на валидност на предходна сключена застраховка „Гражданска отговорност“ (в случая – изтекла на 26.11.2021 г.). Цитираното обстоятелство, обаче, не е сред съставомерните белези на изпълнителното деяние – за обективната съставомерност е достатъчна липсата на застрахователно покритие, към момента на управлението, поради което и липсата на подобно посочване не ограничава правото на защита.

В допълнение, в подкрепа на твърдението за нечетлив АУАН не се представят надлежни доказателства, а наличният по преписката екземпляр е машинно изписан и в изряден, четлив вид, поради което и направеното възражение не следва да получи само цитирания обобщен отговор.

По приложението на материалния закон

НП е законосъобразно и от материалноправна гледна точка. В хода на съдебното

следствие се установи по несъмнен начин, че на 14.12.2021 г., около 15:15 ч. жалбоподателят Г. управлявал лек автомобил *** в гр. София, по бул. „Акад. Ив. Ев. Гешов” с посока на движение от бул. „Цар Борис III” към бул. „К. Величков“, без да притежава валидно сключена и действаща към момента застраховка „гражданска отговорност на автомобилистите“.

Въз основа на установената фактическа обстановка настоящият състав приема, че Симеонов не е изпълнил задължението си по чл. 483, ал. 1, т. 1 КЗ - да управлява моторно превозно средство, във връзка с чието притежаване и използване има сключен и действащ договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Съставът на това нарушение урежда изпълнително деяние, което го определя като нарушение на просто извършване, осъществявано чрез противоправно бездействие. От субективна страна деянието е извършено при форма на вина - непредпазливост, тъй като нарушителят е бил длъжен да следи за наличието на сключена застраховка /общественоопасния характер на деянието/; съзнавал е общественотоопасните последици, а именно, че застрашава обществените отношения, свързани с репариране на вреди от евентуално настъпило, но е negliжирал настъпването на общественотоопасните последици, без причините за това да се отразяват върху ангажирането на отговорност (разпоредбата на чл. 574, ал. 10 КЗ има отношение към служебната дерегистрация на превозните средства – виж ал. 11, но не и към задълженията на водачите да имат застрахователно покритие).

Съдът приема, че нарушението не представлява маловажен случай, по смисъла на чл. 28 ЗАНН – такъв, при който извършеното административно нарушение, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи отговорността обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид (субсидиарното приложение на Наказателния кодекс касае само посочените в чл. 11 ЗАНН въпроси, поради което дефинитивната норма на чл. 93, т. 9 НК следва да бъде приложена в административнонаказателното производство по *analogia legis*, с оглед наличието на празнота в ЗАНН; вж. и ТР № 1/12.12.2007 г. по т. н. д. № 1/2007 г., ОСНК на ВКС). По тази причина наказаното лице не следва да бъде освободено от административнонаказателна отговорност. Това преди всичко е така, тъй като, с оглед на доктриналната класификация на правонарушенията, в зависимост от изискването за настъпване на определени общественотоопасни последици за съставомерността на деянието, процесното такова следва да се отнесе към т. нар. „нарушения на просто извършване” или „формални нарушения”. Същото се явява довършено със самия факт на неизпълнение на предвидените в КЗ задължения на физическите и юридическите лица, без законът да поставя изискване за настъпване на определен противоправен резултат. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, предмет на закрила, без да е необходимо от това да са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). Разбира се, приложението на чл. 28 ЗАНН (а това се отнася и за чл. 9, ал. 2 НК вр. чл. 11 ЗАНН) не е изключено и при формалните административни нарушения, но преценката следва да бъде направена не с оглед наличието или не на вредни последици, а на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. В конкретния случай нарушението е застрашило обществените отношения, свързани с възможността за уреждане на претенции за вреди от ПТП, поради което следва да се приеме, че обществената опасност на този пропуск се отличава с достатъчен интензитет, за да се приеме, че същото следва да се санкционира по административен ред, а не представлява маловажен случай. Отделно от това, от справката за нарушения по ЗДП на Г. се установява, че това не е първо

нарушения за него, а от изтичането на предходната застраховка за изминали повече от две седмици, т. е. налага се извод за завишена степен на лична обществена опасност, правеща невъзможно случаят да се квалифицира като маловажен.

По размера на наказанието

Съгласно нормата на чл. 638, ал. 1, т. 1 КЗ, на физическо лице по чл. 483, ал. 1, т. 1, което не изпълни задължението си да сключи задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, се налага глоба от 250 лв. Санкцията е във фиксиран размер, поради което и подробни разсъждения по индивидуализацията ѝ са безпредметни.

По разноските

Доколкото наказващият орган не е бил представляван и не е отправяна претенция за присъждане на разноски, произнасяне не се дължи, независимо от изхода на производството пред настоящата съдебна инстанция.

По изложените съображения съдът приема, че НП е законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 21-4332-026642/22.12.2021 г., издадено от началник на сектор при „Пътна полиция” - СДВР, с което, на основание чл. 638, ал. 1, т. 1 вр. чл. 461, т. 1 КЗ, на Г. В. Г. била наложена глоба, в размер на 250 лева за нарушение на чл. 483, ал. 1, т. 1 КЗ.

Решението може да се обжалва с касационна жалба, по реда на АПК, чрез Софийски районен съд пред Административен съд – София-град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____